

AUGUST

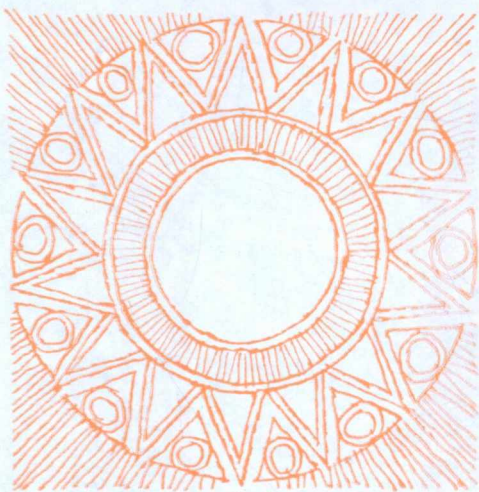

ZIUA
ELIBERĂRII ROMÂNJEI
DE SUB JUGUL FASCIST

15

URZICA

ANUL XXII • 15 AUGUST 1970 • 16 PAG. - 1,50 LEI

Dimineață de AUGUST

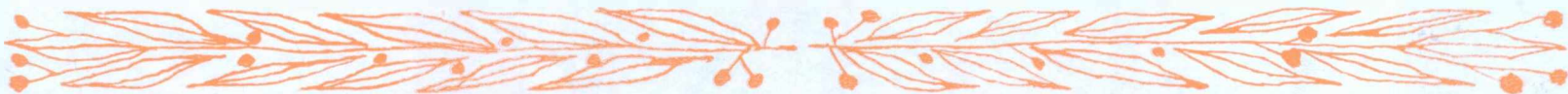
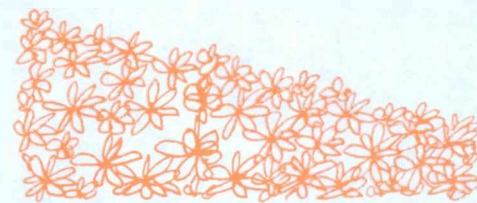
*Se luminează dealuri și cîmpuri foșnitoare,
În care viu respiră un suflu vegetal,
Se iscă-n depărtare explozii mari de soare,
Iar roua sună dulce cu clinchet de cristal.*

*Sînt zorii zilei! Iată, ni se trezește țara
În oameni, în unelte, în plante și în lut...
Pe chipu-i ride iarăși biruitoare vara
Și ce-a fost sfișiere s-a șters. A renăscut!*

*În noaptea care fuse, șuierător răsuflet,
Coșmaru-a dat tîrcoale rupînd mal și zăgaz,
Dar a fugit cu spaima ce i-a pătruns în suflet
Că visu-i mai puternic cu fiecare ceas...*

*Dar astăzi, dimineața de August e senină,
S-a smuls din piatra nopții și iat-o, s-a ivit
Ca un veșmînt feeric de vrajă și lumină
Pe care îl îmbracă tot omul fericit*

Ștefan Tita

H. Leru

UNEORI DRAG

de Mihail J

— Așadar, s-a terminat!

Tinărul profesor își șterse ochelarii gemînd ușor. Pe biroul său găsisse scrisoarea ei prin care îi făcea cunoscut hotărîrea de a se despărți. Profesorul citi o dată și încă o dată, nevenindu-i să creadă. Apoi își scoase batista și își suflă, emoționat, nasul.

— Cum a putut scrie o astfel de scrisoare?

Incredibil! Tocmai ea? Simți o greutate în piept și se lăsa mai bine în fotoliu. Va să zică ea, iubita lui, viața lui, respirația lui, încetase brusc de a-l mai iubi! De ce? Pentru simplul motiv că fiind ziua ei, n-a felicitat-o. Așa se explică faptul că în lipsa lui de acasă, ea a venit și a lăsat pe biroul lui scrisoarea nemiloasă.

Și el care n-o felicitase din discreție! (E mai bine ca, de la o anumită vîrstă a femeii, ziua de naștere s-o treci neobservată). Așa a procedat și el. Rezultatul? Scrisoarea prin care ea îi făcea cunoscută vestea crudă! Mai citi o dată și încă o dată. E clar. Scrie negru pe alb!

Profesorul simți că se învîrtea în casa cu el. Cum să o găsească și să-i explice? Are telefonul ei la el răspunde întotdeauna cîtușă care ridică receptorul telefonului nu sună și nu-l atunci cînd sună. Și acest lucru face dintr-un capriciu, ci dintr-o veche surzenie care nu mai poate fi vindecată. Uneori i se pare că sună telefonul, și chiar sună. Atunci ea strigă în pilnie: — Alo! Cînd la capătul firului nu izbutește să spună ceva fiindcă mătușa acționează imediat: — Vorbiți mai tare că sînt cam distrată!

Omul urlă în pilnie, se agită, se petă, imploră, se roagă, plînge, și în cele din urmă, după care ea conchide: — Nu-i acasă! Revine și închide telefonul.

Ar fi putut oare nefericitul profesor să încerce acest soi de comunicare cu ființa care a sfărîmă o singură scrisoare toate iluziile?

Și totuși, zdrobit de durere, se ridică de pe fotoliu făcînd pași mari prin cameră. Întotdeauna

— Termenul termen, șefule: montăm caloriferele, și basta!

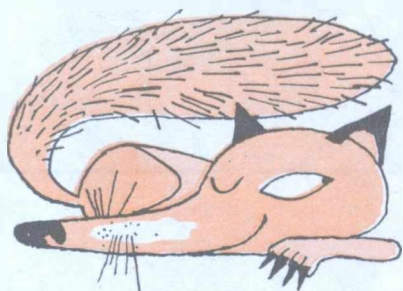
Vulpea

— Da, vulpea-i moartă! spune lupul.
— De unde știi? un iepure-l întreabă
— Păi uită-te la ea, nu vezi că trupul
E țepăn și nu mișcă nici o labă?

— Eu unul socotesc că se preface
— Ba, dragul meu, e moartă sută-n sută.
— Ah! N-o cunoașteți cât e de dibace!
— Eu parcă simt c-a și-nceput să pută,
Adică vreau să spun că putrezește
Și are ochii-nvăluși în ceață.
— Cum? Pute? Asta-nseamnă că trăiește.
Căci ea miroase-ngrozitor și-n viață.

La ea, ipocrizia e o artă
Așa că, precum vezi, n-o cred nici moartă.

În românește de
Mircea Pavelescu

MEDITAȚIE

Norocul e un tip perfect normal,
El este generalul care trece
Pe pod, cînd unu-i gata să se-nece,
Plonjează și-l tirăște-not la mal.

Îi place casa unde se petrece,
La joc e-asociatul ideal,
Inspirator, isteț, spiritual,
Dărimă calculul făcut la rece.

Deși cunoaște legile-ntîmplării,
Ignoră teoria așteptării
Și nu poți ști cînd vine cu plocon;

Dar din persoanele care-l așteaptă
N-alege de-obicei pe cea deșteaptă.
Mai are și norocul ghinion!

Constantin Ottescu

TEA MOAREȘI AȘA!

eziua marilor hotăriri, se fac pași prin cameră. (Așa am prin toate romanele, fie bune, toate). Se reazează în fotoliu licind receptorul, făcu număr care îl știa pe dinafară. Obra e îmbujorată de emoție. Telesună o dată, de două ori, de trei de ori și, în sfîrșit, se vocea mult nedorită. Alo! Vorbiți mai tare, eu sint distrată. Nu-i acasă! Închise. Probabil i se păruse nă telefonul. Și întîmplător. De cite ori plouă, o mîncă și i se pare că sună telefonul. curseră așa mai bine de 70— minute fără ca profesorul să ea mai mică mișcare. Stătea enit, neputînd înțelege cum a scris ea asemenea scrisoare. numărul din nou. De data răspunse ea. Alo! Dragă mea! Cum de ai putut... Tu mai are rost să mai discu- Dar nu înțelegi că ceea ce ai

scris este îngrozitor?
— Nu vreau să știu nimic.
— Dar nu e vorba despre ce vrei să știi sau să nu știi!
— Nu te mai pot ierta! A fost groaznic! Nu mai insista! Adio!
— Stai puțin. Te implor! Înțelege-mă...
— Ce să mai înțeleg?
— Că rîndurile tale m-au nenorocit...
— Dacă știai acest lucru...
— Dar n-am știut. Îți jur! Între noi n-a existat niciodată stilul epistolar. E prima scrisoare pe care o primesc de la tine...
— Și ultima. Te asigur!
— Asta și vreau să te rog! Să fie ultima.
— O clipă m-am gîndit să te iert, dar lipsa ta de bun simț m-a făcut să mă răzgîndesc. Așa că am să te rog să mă uiți...
— Bine! Înțeleg! Voi încerca. Dar cum rămîne cu scrisoarea?
— Cum să rămînă? N-ai decît să o așezi într-o ramă pentru a-ți reaminti veșnic nedelicatetea ta.

— Să o pun în ramă? Pentru Dumnezeu, nu voi putea face asta niciodată! Fii bună și ascultă-mă! Te rog! Doar citeva cuvinte... te rog... ai bunătatea...
— Oh! Simt că mă las înduplecată!
— Nu. Nu te lăsa înduplecată! Pedepsește-mă și uită-mă...
— Atunci ce vrei de la mine?
— Pentru Dumnezeu! Cum poți scrie «mi-au» într-un singur cuvînt și «m-ați» fără i la sfîrșit și tot într-un cuvînt? «Mi-ai distrus iluziile cheia și-o bag pe sub ușă». După iluziile, trebuia virgulă. Ce naiba! Iar «uită-mă» se scrie cu linioară. Sărut mina!
— Și, ușurat, profesorul închise telefonul. Apoi distrat scrise peste scrisoare cu creionul roșu, un trei cît toate zilele și, fără să-și dea seama, amestecă scrisoarea cu extemporalele elevilor săi.
— Cum naiba a putut să-mi placă? Și mai scrie și scrisori de despărțire!
— Se îmbracă, închise ușa și plecă liniștit în oraș. Își făcuse datoria.

Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

Din însemnările unui telefon

● Nu vă luați după telefoane, că umblă cu vorba de colo pînă colo.

● Telefonul pentru femei: răs-pintie la domiciliu.

● Tonul, face vorba.

● — Alo! Vă rog, cu...
— E-n ședință, tovarășe...

● Femeile iubesc telefonul fiindcă le dă ocazia să se bage pe fir.

● Telefonul public: dai un ban, dar vorbești degeaba.

● Ce poate să te țacăne la cap și telefonul ăsta!

● — Știi că nu mai vorbesc în viața mea cu Titi.

— De ce?
— Fiindcă l-am chemat la telefon și mi-a vorbit într-un mod foarte interurban!
— Ți-o fi răspuns din provincie, tu!

● Cînd nu vrea să răspundă la telefon, toată lumea e în baie.

● De cînd s-a inventat telefonul, vorbele nu mai zboară. Umblă pe brînci prin interiorul firelor.

● Alo! Ce mai faci, Lileto?
— Un moment draga mea, să sting aragazul că acum am pus friptura la cuptor și mi-e frică să nu se facă scrum, cît vorbim.

● De multe ori, la telefon, firele incurcă itele.

● S-a inventat telefonul la care interlocutorul se vede. Cînd se va inventa oare și telefonul la care să se vadă și cînd minte?

● Telefonul: abonament la vorbe.

● Alo! Nu vă supărați, dar fac numărul a treia oară și răspundeți tot dumneavoastră! Sintetiți cuplată cu cineva?
— Nu fi obraznic, măgarule, că te pleznesc.

● Un telefon poate declara un război sau încheia o pace. Dar nu va putea scurta niciodată conversația între două prietene care vorbesc despre o a treia.

MOSCOVA
«EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ CARICATURA ÎN LUPTA PENTRU PACE»
POCH ALBERT — premiul II
TARU EUGEN — premiul III
NICOLAE CLAUDIU — mențiune

SCOPLJE (Iugoslavia)
«A 2-A EXPOZIȚIE INTERNAȚIONALĂ DE CARICATURĂ»
COBAR NELL — «Osten»-ul de aur.

TOLENTINO (Italia)
«A 5-A BIENALĂ A UMORULUI»
NICOLAE CLAUDIU — medalia de aur
TARU EUGEN — medalia de aur

BORDIGHERA (Italia)
«SALONUL INTERNAȚIONAL AL UMORULUI»
DAMADIAN CIK — premiul San Remo

VASTO (Italia)
«CONCURSUL DE CARICATURĂ TURISTICĂ IPPOCAMPO—1970»
NICOLAE CLAUDIU — locul II, medalia de argint
TEODORESCU IOSIF — premiul organizației comerciale din Vasto

CRACOVIA (Polonia)
«PRIMA EXPOZIȚIE INTERNAȚIONALĂ DE CARICATURĂ»
POCH ALBERT — Diploma de onoare a juriului și premiul «Szpilki»

DOUȚĂ LA PRIMĂRIE

(PARAFRAZĂ)

de Sadi Rudeanu

— Și cum e, nene Trifane, că citii în ziar, te-au declarat de ilicit?

— Eh! Persecuții, vecine, persecuții! Muncеște omul cu abnegație și uite ce iese!...

— Păi, cică ai dovedit prea multă abnegație, că ți-a ieșit cam mult! Ce erai mata acolo, gestoriar?

— Toată răspunderea era pe capul meu, domnule!

— Dar de ce zice că ți-au găsit pe capul dumitale două apartamente, un automobil și două motociclete? Ce era cu ele?

— De unde, domnule, ce, le-am furat? Am dat bani!

— Da, dar în ziar scrie că de unde banii? Că aveai pe lună o mie șapte sute douăzeci!

— Da' primele?

— Și din prime toate astea? Le luași ieftin, nene...

— Nu mă mai ironiza și dumneata, că sînt destul de cătrănit! M-au ars cu optzeci la sută! Nu e glumă!

— Da' de ce scrie că mata ai ars pe alții?

— Persecuții, domnule, asta e! Auzi, că de unde mașina! Păi, dacă mi-a lăsat bunicul moștenire, era să-l refuz?

— Ce, bunicul avea fabrică de mașini Renault?

— Ei, pardon! Mi-a lăsat banii, dom'le! Treizeci de miișoare!

— Zău? Păi, el ce-a fost? — Ce să fie? A lucrat la primărie!

— Primar?

— Ei, primar! Contopist! La acte! Doi lei de la unul, trei lei de la altul, pină a murit!

— Și ai dovedit?

— Că a murit?

— Nu!... Că-s de la el banii! — Dar ce, mi-a lăsat scris că a luat ciubuc? Mi-a lăsat banii...

— Și restul?

— Ce restul?

— Păi, mașina e mai scumpă! Pe urmă apartamentele, motocicletele, chefurile...

— Am ciștigat la Pronosport...

— Aha! D-asta scriu ei că ai cumpărat de la unul un bilet ciștigător...

— Persecuții, dom'le! Eu am ciștigat...

— Te pricepi care va să zică și la fotbal...

— Păi, ce, e greu?

— Dar cu italienii cum te-ai descurcat?

— N-am cumpărat de la ei, dom'le, să mor! Că vroiau prea mult!

— Nu, nene, eu te întrebam de echipele italiene!

— Care echipe?

— Alea de-s trecute în buletinul Pronosport...

— Stai frate, ce crezi că eu am jucat în Italia? Am jucat aici, la noi...

— Dar dumneata n-ai văzut că în buletin sînt și meciuri din campionatul italian?

— Zău? Uite, dom'le, nici n-am băgat de seamă! Eh! Am pus și eu la nimereală și mi-a ieșit!

— O fi! Și care-i echipa dumitale favorită?

— Venus!

— Ce Venus?

— Păi, nu e o echipă de fotbal de-î zice Venus?

— Bravo, nene! Dacă mata ai mizat pe Venus și ai ciștigat la Pronosport, să știi că ești mare!

— Eh! Mare! Am avut noroc de Humis!... Ce rizi, dom'le, ce rizi?

— Ești mare, nene, zău, ești mare! Bun! Și restul de bani? Că apartamentele, mașina și alelalte fac vreo două sute de mii!

— Păi, să adunăm! Treizeci de mii de la bunicul, douăzeci și cinci de la Pronosport, treizeci zestrea soției...

— Zău?

— Da, că a avut pămînt și l-a vîndut!... Treizeci c-am vîndut casa bătrînilor, două-

zeci și cinci de la Pronosport.

— Pe ăsta l-ai mai pus...

— Stai... Pe urmă de la bunicul, pe urmă...

— Și pe bunicul l-ai mai pus...

— De la bunica, dom'le că erau doi! Dinspre mamă

— Dar dinspre tată n-ai avut nimic?

— A, da, că bine zici, mi-au lăsat și ăștia vreo patruzeci, pe urmă treizeci zestrea soției, apoi...

— Și asta ai mai pus-o...

— Păi, am fost însurat de două ori, dom'le!

— Și amîndouă cu zestre?

— Păi, de ce nu? Ce, era să mă însor din amor?

— Tot n-ai ajuns la două sute...

— Stai că ajung... Treizeci

c-am vîndut casa, douăzeci...

— Ai mai vîndut-o o dată...

— Zău?... Uite ce este, vecine, dumneata ce vrei? Am dat optzeci la sută, gata!

— Păi, eu asta zic...

— Ce?

— Că dacă te întrebau și de ai douăzeci la sută pe care

ți i-au lăsat, bine făceau!...

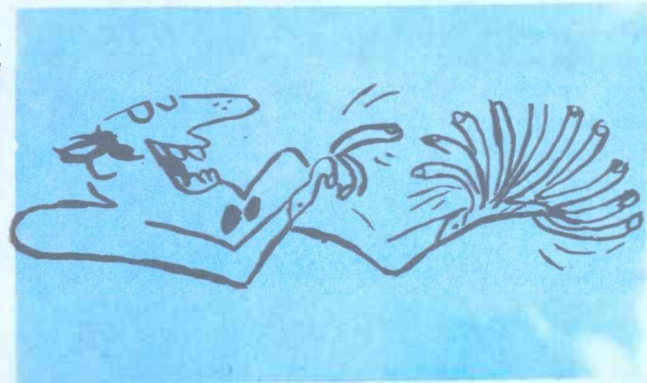
Că dumneata la depozitul ăla n-ai fost gestoriar, nene! Ai fost o secetă! L-ai uscat!

— Acum începi și dumneata cu persecuțiile?

— Lasă, că persecuția asta a ciubucurilor nu e rea!

— Mie ziua bună să nu-mi mai dai!

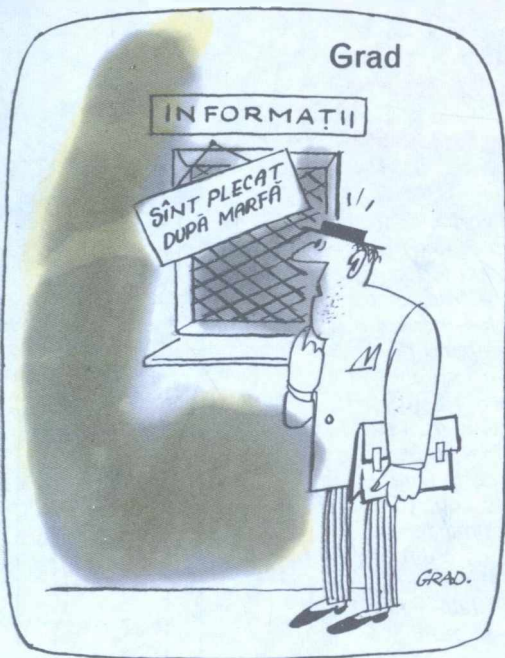
— Chiar dacă ți-aș da-o eu, tot n-o mai ai! Adio, nene!

Microsioane

SATIRICE

Grad

Tură- bură- nură- vură

Între coafură
Și infrastructură
E-o foarte mare legătură,
Ambele rimind între ele...

Dar «ele»
Rimează și cu «măsele»;
Prin urmare e logic,
Infrastructuric, stomatologic
Și cofetăristic,
— Se poate demonstra chiar și statistic —
Faptul că, rupînd cu trecutul
Și începînd bine-înțeles cu începutul,
Orice infrastructor
E bun și de maestru-coafor
Și viceversa, mă rog,
La fel cum și-un stomatolog
Cu o numire, cu patalamale,
Poate da rezultate excepționale
În toate disciplinele înrudite
Prin rime bine dovedite,
Care unesc într-o familie diversele munci...

Și atunci,
Cu atît mai mult eu, care
N-am nici un fel de reminiscențe și tare
Din alte profesii anterioare,
E limpede că aș corespunde
Oricînd și oriunde,
În orice fel de infrastructură,
În orice problemă de dantură,
În coafură,
În apicultură,
În harababură,
În etceteratură,

Pentru că tot în strînsă legătură
Cu această rimă
Sublimă
(Tură-bură-nură-vură.)
Am uitat să vă spun
Că eu sînt și foarte bun
De gură...

Aurel Felea

SCRISOARE

Dragă James,
Mă bucur mult că ești comandant de companie. Cum sînt soldații? Se pricep la ceva? Dacă se pricep, atunci rezezi-te cu ei pînă la mine să batem pe unul. Îl batem și pe urmă te întorci la război și-ți vezi de treburi. Te aștept și fă-mi, te rog, serviciul ăsta. Cu multe mulțumiri. Al tău văr, Bond.

MOARTE PREMATURĂ

Văzîndu-se pe sine și bă-tînd cu ciocul în afară, puil s-a înfricoșat. A auzit atît de multe despre viață, că n-a mai ieșit.

Și trăiește și azi rozînd, cu dinți puternici, calciul din coaja oului în care s-a născut.

ANTROPOGENEZĂ

Este mai mult decît limpede că oamenii se trag din

animale, dar ar mai fi de știut: cine din leu, cine din vulpe, cine din viezure, cine din șacal?

MODĂ

Într-un arhipelag îndepărtat poate fi întilnită o șopîrlă mergînd mai mult în salturi, încît pare să se sprijine, ca și omul, pe două picioare.

Dar ființa aceasta fantasmagorică uimește mai ales prin coloritul ei strident: roșu aprins pe spate, verde pe abdomen, galben pe umeri, avînd chiar și aripi străvezii.

E vorba de arhipelagul malaez dar, reptila cu pricina, poate fi văzută, uneori, și pe bulevardele noastre.

PLAN DE OPERĂ

Tot meditînd, creionul, ținut cu virful în jos și fără să fie, în nici un fel mișcat, a prins rădăcini în masă, iar masa în pămîntul grădinii

unde-a crescut cîndva arboarele din care-a fost făcută.

RAȚIUNE

Nu era nebun și, de aceea, zugrăvind, nu s-a agățat de bidinea, dînd în lături scara.

S-a agățat de linia desenată de tavanul care n-avea cum să se clatine.

ZICALĂ

A dat pe gît, se spune, al șaselea pahar, iar într-al șaptelea i-a căzut capul. Și el n-a observat și l-a băut.

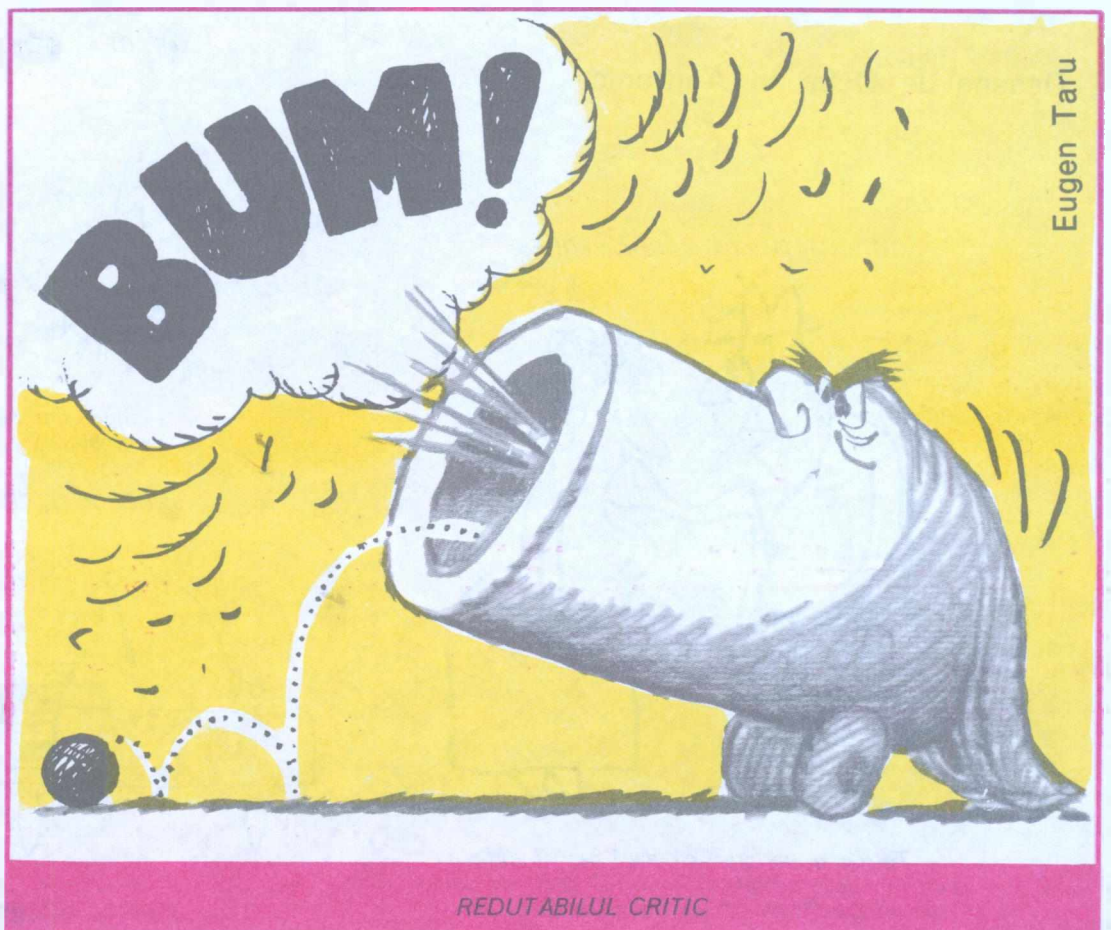
A FI

Are, ca toți oamenii normali, două miini.

Numai că amîndouă îi sînt pe partea stîngă.

SFAT

Să urci, ai nevoie desigur, de trepte. Nimic mai simplu: iei o cretă și ți le desenezi.

Eugen Taru

REDUTABILUL CRITIC

Sirma

După plecarea constructorilor, în apropierea stației de autobuz rămăsese înfiptă în pământ o splendoare de sirmă răsucită, parcă anume pentru a deveni problema nr. 1 a cartierului. Care cum nimerea cu piciorul în perfida capcană își aducea instantaneu aminte că din pământ ne tragem și în pământ ajungem. Trecătorii de cum vedeau pe câte cineva că se împiedică și cade, comentau care mai de care:

— Ar trebui să scoată cineva sirma!

— Sigur, nu se găsește nimeni care să scoată sirma?

— Atacă integritatea corporală garantată prin lege!

— Chiar așa, nu-i nimeni să dea un telefon la Pompieri?

— Și sor'mu, Dumnezeu s-o ierte, tot așa i s-a...

— Pe front am văzut eu cu ochii mei cum un afet de tun...

Și discuțiile reîncepeau de cum cădea câte cineva.

O adevărată pacoste pe capul oamenilor, căci ajunseseră ca dimineața la plecare să-și spună reciproc: «Neața, și... sirma!» Nevestele își conduceau bărbații pînă la lift și printre hohotele de plins mai reușeau să ingine «Sirma», după care se aruncau în brațele lor, căci cine știe cum mai veneau înapoi? Zilnic gazeta vorbită a cartierului înregistra numele celor care se împiedicaseră în sirmă.

Cîteva vajnici cetățeni aduseră problema în fața deputatului, ară-

tînd că așa nu mai merge!

A fost adus un specialist cu protecția muncii, care studie timp de 10 zile cauzele frecvențelor accidente, făcînd filme, diapozitive, mă rog, material documentar.

Specialistul în materie hotărî să se instaleze în fața sirmei o pancartă pe care să fie desenat un cap de mort cu inscripția «Atenție, pericol de accident!»

Duminică dimineața toți cetățenii au ieșit la muncă voluntară și au săpat o groapă de 2 m adîncime căptușită cu beton, în care au implantat cuvenita inscripție. Urmă o masă tovarășească în cinstea constructorilor, cît și pentru cinstirea memoriei celor căzuți. Cheful a ținut pînă seara tîrziu, cînd oamenii, neobservînd pancarta, începură să se împiedice unul după altul, fiindcă acum nu se loveau numai de sirmă. Și de pancartă.

Drept care s-a convocat o ședință în care s-au luat măsuri concrete. S-a făcut o statistică, arătîndu-se clar cite nasuri, mîini, picioare și capete — mai ales capete — au suferit de pe urma sirmei, și, ulterior, a pancartei.

După o nouă ședință de analiză, în care oamenii tunară, s-a hotărît instalarea unui avertizor luminos compus din 142 de becuri fluorescente și a unei sirene care să avertizeze pietonii, de la distanță.

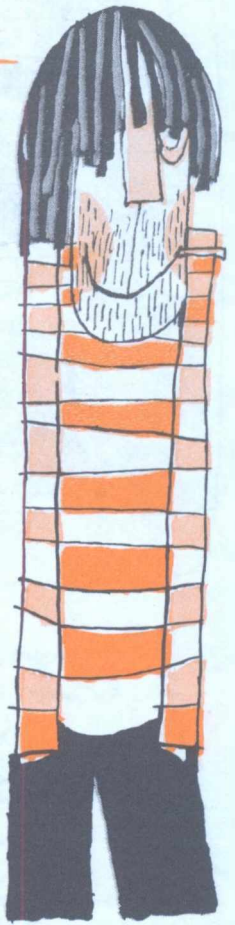
Și ziua cea mare, în care instalația intră în serviciu, veni.

Oamenii ieșiră la ferestre, aș-

Apărare

I-am spus încet trei vorbe, doar atît,
Dar dînsa, cică, i-am vorbit urît.
Eu, care am și voce, am și ton,
Ba am urmat și-o școală de salon
Fiind avid de dans pînă-n frizură
Și cunoscut la casa de cultură.
Dar, evident, atunci m-am enervat
Să vadă că nu-s cîrpă, ci bărbat
Și, fiindcă-s cam astenic-depresiv,
Mă manifest un pic mai agresiv
Încît nu știu, vă jur pe fericire,
Cînd i-am scăpat vreo două (din iubire),
Să nu mă uite-așa, numaidecît...
Și-apoi, nici nu se moare din atît!
Pentru trei vorbe, sînt scandalagiu?
Eu, care-s liniștit din tată-n fiu,
Om serios, din față și profil
Avînd chiar și nevastă și copil
Pe care, din păcate, oameni buni,
Nu i-am văzut de peste patru luni.
Dar, dacă scap basma curată iară,
Le-aș da și pensia alimentară
Ce n-am plătit-o de un an jumate...
Zău, se comite-o cruntă nedreptate!
Cînd costă numai cîteva bani cuvîntul
La telegramele ce merg ca vîntul,
De ce trei vorbe de picanterie
Să coste, pe o bancă-n parc... 1 000?

p. conf. Alex. Lăpușeanu

teptînd rezultatul.

Trecu un om străin de cartier, celulele fotoelectrice intrară în funcție, declanșînd sirena, care urlă atît de sinistru, că bietul pieton căzu fulgerat de un infarct.

Drept care se trecu la o ultimă și salvatoare idee: în jurul sirmei, a pancartei și a sistemului de alarmă

se instalează un post de prim ajutor.

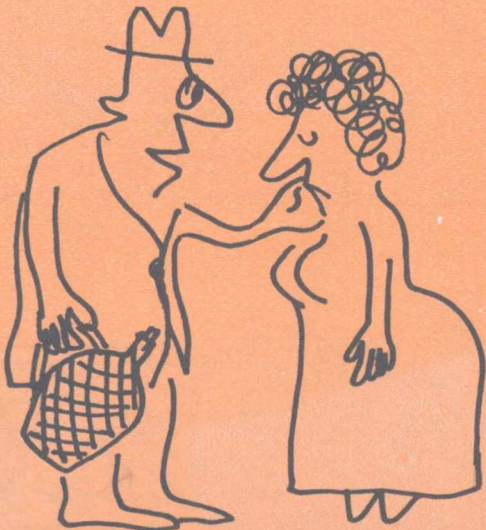
E adevărat că acum o săptămînă răufăcători, rămași necunoscuți, au furat sirma.

Dar asta n-are nici o importanță. Postul de prim ajutor a rămas. Neavînd însă prea mult de lucru, cineva a propus să se pună o altă sirmă la loc. Chestiunea e în studiu.

Desene de Octavian Andronic

PE TEME... FAMILIALE

CU «BĂIEȚII» LA «IARBĂ-VERDE»

— Te rog să mă crezi că, dacă n-ar fi vorba de o excursie documentară... Ai auzit, sper, de Mihai Viteazu, Călugăreni, Valea Călugărească...

«PACEA» DE DUPĂ AMIAZĂ A CĂMINULUI

— Sigur, dumnealui e obosit! Mi se pare că va trebui să jucăm cu o «mînă-moartă»!

SUPER-INTELECTUALIZAREA «JUMĂTĂȚILOR» NOASTRE.

— Ți-am compus un nou cîntec de leagăn, dacă tot zici că te-ai plictisit de alea vechi!

Decor canicular

de Al. Bilciurescu

*E cald. Arșița este-a-tot stăpină.
Un singur nor pe cer a-ncremenit
Și greerul stupid acum îngină
Refren nocturn, nazal: un sforăit!
Iar cîntecul își pare pe cîmpie
Ecou de-ndepărtată sonerie
Ce-ncearcă să deștepte în poene
Solarul disc cu gene prinse-n lene.*

*Trudită, sub un pom, adoarme boarea,
Iar sus, pe-un evantai întunecos,
O cioură imitînd privighetoarea
Pesemne crede-n glasul ei frumos
Dar nimenea — nici broasca de smarald —
De dînsa nu mai rîde: e prea cald!*

— Apropo, șefule, trebuie să întocmim raportul cu privire la lucrările de irigații!

Săriti la cascaval!

Posibilități pentru cîștigarea unor sume de bani sînt multiple, și ca să le înșir nu mi-ar ajunge o revistă. Mi-ar fi necesar un anuar. Unii, de pildă, încearcă la loto sau la pronosport, un amic al meu a făcut o inovație și s-a umplut de bani cel care trebuia să-i dea viza, un unchi după mamă a adunat o sumă frumoasă, luînd în căsătorie o fată cu zestre, conform unei vechi zicale «strînge bani albi pentru zile negre». Ce-i drept acum n-a rămas decît cu zilele negre pe care i le programează nevastă-sa, întrucît banii albi s-au dus pe apa sîmbetei și pe alte vinuri de regiune.

Despre un mijloc, într-adevăr original, de a cîștiga bani, am aflat de curînd și ne-am hotărît să-l împărțim cititorilor pentru studiu și aplauze. Sistemul a fost perfectat, brevetat și pus în aplicare la I.A.S. Rîmnicu Vilcea. Operațiunea, denumită popular «crește planul, scade planul, totul e să pice banul», aparține lui Sandu Nicolae, economist și încă economist șef al întreprinderii mai sus pomenite. Cu voia sau fără voia autorului, noi vom dezvălui secretele inovației și dacă acesta va considera că este cazul, poate să ceară forurilor superioare drepturi de autor, deși sîntem convinși că în răstimp le-a și primit. Dar să nu anticipăm.

În anul 1969, I.A.S.-ul Rîmnicu Vilcea a fost planificat cu pierderi în valoare de 263 000 lei (în cifre) sau două sute șase zeci și trei mii lei (în litere).

Economistului-șef, Sandu Nicolae, nu i-au plăcut însă nici cifrele, nici literele planificate, și a decis să reducă din ele. S-a gîndit omul și bravo lui că s-a gîndit: «de ce să pierdem atîta bănet, de vreme ce, cu nițică strădanie, s-ar putea pierde mai puțin?»

Ziceam mai sus «bravo lui că s-a gîndit». Ziceam, dar nu mai zic, deoarece între timp am aflat la ce fel de strădanii s-a referit economistul. Punîndu-și la contribuție priceperea căpătată în exercițiul funcțiunii și materia cenușie căpătată prin transfer de la dumnezeu, teribilul nostru economist-șef a recurs la cîteva măiestre operațiuni în registrele I.A.S.-ului. În definitiv acesta este și motivul pentru care au registrele coperte. Să închidă între ele tot soiul de operațiuni. Dacă norocul îi surîde și copertele nu se deschid, operatorul rămîne deștept. Dacă se întîmplă ca ele să se deschidă cîndva, împricinatul nu mai rămîne deștept... sau nu mai rămîne deloc.

Pe economistul nostru aflat pe post de deștept l-a lovit însă un control, care i-a descoperit scamatoriile contabile.

În ce constau ele? Vi le spunem, chiar de-o fi să plătim drepturi de autor suplimentare. Nu mai contează un procent în plus. Modest, cu o simplă peniță claps muiață într-o banală călimară, domnia-sa a transformat în bilanțul anual pierderea planificată de 263 000 lei, într-un mizilic de numai 48 000 lei pierderi. Cu alte cuvinte, asta ar fi însemnat că, datorită strădaniilor depuse de I.A.S., pierderile planificate au fost reduse cu 215 000 lei!... De ce a comis scamatorul economist această operațiune? Simplu: realizîndu-se o asemenea economie, recuperîndu-se adică atîția bani, primele și premiile cuvenite deveneau substanțiale și scamatorul nostru ar fi plecat acasă cu buzunarele rotunjite de cota respectivă. Dacă vă interesează în ce mod a reușit I.A.S.-ul să lichideze cea mai mare parte din planificatele pierderi, vă împărțăm cu dragă inimă din experiența vajnicului erou vilcean. I.A.S.-ul a cumpărat în 1969 un batalion de vaci tinerele, alese toate una și una, mă rog, ultimul răcnet, sau mai pe profil, ultimul muget. Acest batalion de viitoare antricoate, a fost trecut imediat în inventar. Dar ce s-a întîmplat cu cei 56 000 lei plătiți pentru simpaticele bovine? Ei, aici e aici! În acest moment intervine geniu!

marei strateg pe linie de cornute. Cei 56 000 lei cheltuiți pe vacuțele cumpărate în 1969, nu apar în nici un registru de cheltuieli din 1969. Apar abia în 1970. Cum de ce?... Pentru ca astfel în 1969 cheltuielile să fie cit mai mici, măcar în hîrtoage. Mai dispunem și de alte exemple, dar nu le mai înșirăm. Ne este jenă de tineretul bovin... Asta învață ele de la economiști?

Eroul nostru însă a avut ghinion. Păcat. Ar fi rămas deștept și fericit pînă la sfîrșitul vieții, alături de conducerea I.A.S.-ului legănată pesemne într-o dulce nepăsare. Poate că în curtea I.A.S.-ului pe un soclu de registre, i s-ar fi ridicat economistului nostru, în semn de prețuire pentru zbaterele sale pe altarul întreprinderii, un bust metalic turnat în penițe claps, cu inscripția: «Aici a trăit și a mîncat o piine, pe care a încercat s-o facă dublă, pentru colegii iubiți, aici și-a trăit cei mai frumoși ani, celebrul chirurg Sandu Nicolae, care, fără anestezie, a operat în registre».

Dar cu asistenții care au consimțit la această operație, ce se întîmplă? Că doar n-a fost toată conducerea I.A.S.-ului cloroformizată!...

Asta nu mai ține de inscripție. Ține de cine o să ne răspundă...

I. Avian

CHIAZĂ DE MÎNCĂRE
AVEA LA BUFET !!!

REZERVA

MIOAROO !!
Auzi de cîntă
băceiul
IAR BA VERDE
DE ACASA ...
ȘI ACĂRUI !!

EU SÎNTE
BUTURII 64
NICĂ ...
CARE ...

PROBLEME ... DA
PROBLEME ... DA
MAI. DALE-N. LA SA
MĂI NRULE. LA SA
CĂ LE REZOLVI TU
CĂ N-DE INTRAT
CĂ N-DE INTRAT

-AM LĂSAT AȘA
O DOMNĂ ȘI A
DUS SĂ-I ADUC
NU ȘTII ÎNCOTRU
A LUAT-O ? ...

RENAULT 16

STII CĂ... MI-A GHICIT CINEVA ÎN CINEVA, CUM CĂ LA CINEVA VERDE LA IARBA VERDE AM SĂ ÎNTILNESC OMUL VIETII MELE...

...VREI ROȘIE??

NU !!! ALBAȘTRA !!!

VEZI MITO, CE NEĞUNEALĂ E AICI... QUEL PLAISIR... VORBA NEAMTULUI !!!

PLEZIR NEPLEZIR EU CÂND MER LA IARBA VERDE ÎNTINERESC CU 10 ANI, CEL PUTIN!!!

...IAR DEȘI... ROȘIE... ICLĂ !!!

ASAAA V-ATI AJEZAT... BINE... DAR UN FILM CARE ARE CAREVA ???

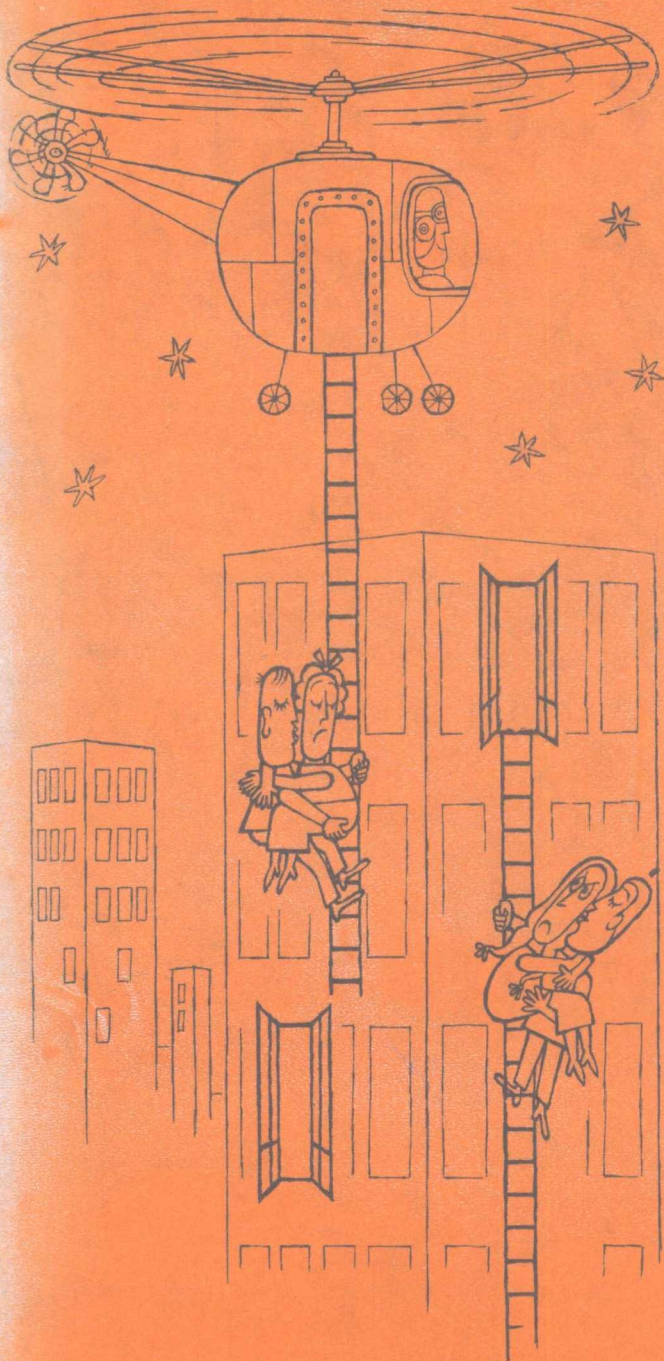
CARE VA SA ZICA STATI PE IARBA, PE IARBA VERDE NU PE IARBA PROASPATANU? 50 DE LEI AMENDA!!

AOLEUUU, DACA MAI PRIND O ZI EA ASTAZI, MI FAC NORMA PE DOI ANI... SA MOR NA !!!

E MINUNAT SA TRAGI OTIGARA AICI LA AER CURAT !!!

GATA SEDINTA DE AZI !!! PE MINE

La POMUL LĂUDAT

Întreprinderea de legume și fructe (ILF) din Bacău are, printre altele, sarcina de a îndruma și controla modul în care își desfășoară activitatea centrele de legume și fructe din cadrul județului.

Se vede treaba însă că salariații care trebuiau să se ocupe de controlul centrelor amintite așteptau să le... pice pară mălăiată. Altfel nu se explică de ce la finele anului 1969, suma avansurilor nelichidate acordate producătorilor se ridica la câteva sute de mii de lei. De exemplu, numai centrul de legume și fructe din orașul Gheorghiu-Dej avea un asemenea avans de 190 000 de lei.

Că nu s-au lichidat în '69, asta ar mai fi cum ar mai fi, dar și anul acesta practica acordării avansurilor fără posibilitate de recuperare a continuat, încheindu-se contracte fictive cu producători inexistenți sau producători fără bază materială asigurată.

Cum încă nu a fost descoperită metoda de a transforma hirtiiile în legume și fructe, gândul ne duce la zicala «lungește-mi, doamne, zilele pin' se coc căpșunele».

Până atunci să vedem ce ar fi putut constata salariații I.L.F.-ului, dacă nu s-ar fi simțit lipiți de birou și ar fi luat contact cu terenul:

Achizițoarea Cenușă Niculina, din comuna Găiceana, și rubedeniile ei au încasat un avans de circa 10 000 de lei, obligându-se să livreze statului niște produse pe care nu le vor recolta ei niciodată, pentru simplul motiv că n-au nici o bază materială.

Cum s-ar spune, au îndrăguit I.L.F.-ului «cai verzi pe pereți», iar I.L.F.-ul... a înghitit hapul fără să-l doară capul.

Achizitorul Bariz S. Trofin a încheiat, în comuna Plopana, 54 de contracte, iar I.L.F.-ul, crezându-l pe cuvânt, a vărsat în contul contractanților un avans de 40 000 de lei.

La un control efectuat recent, s-a constatat că I.L.F.-ul a nimerit-o cu Bariz... ca nuca-n perete. Aceasta deoarece achizitorul a «încheiat contracte» cu unele persoane care nu se mai află demult în localitate, iar cu altele care s-au obligat să livreze struguri și nuci fără să aibă pomi sau vie în grădină.

Simțind o atracție irezistibilă față de metoda întrebuițată de colega sa din comuna Găiceana, Bariz s-a gândit că cu unele ușoare retușări, ar putea să contribuie substanțial la creșterea bugetului familial. În consecință, i-a acordat un avans tatălui său, unul mamei și altul fratelui său, (n-avea nici un văr la îndemână), bineînțeles după ce și-a asigurat partea leului.

Și acum inchipuiți-vă ce a con-

tractat Bariz să livreze I.L.F.-ului... Nuci, prune și castraveți. Deși nu credeam posibil, iată că s-a găsit și în zilele noastre unul care a reușit... să vîndă castraveți grădinărilor.

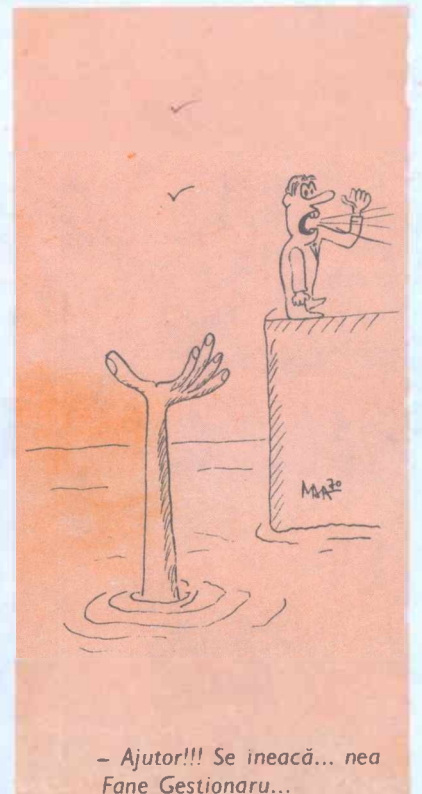
Achizitorul Ștote Ion e și el o... poamă bună. Metoda lui se aseamănă întrucîtva cu a celorlalți doi colegi de breaslă și învîrteli și poate că nu-l pomeneam dacă nu și-ar fi adus aportul la... crearea unor imense găuri în fondurile statului.

Fire inovatoare, Ștote s-a gândit că e prea puțin ceea ce realizaseră ceilalți doi, că metoda lor cere de la sine să fie îmbunătățită. Ca urmare, nu s-a mai mulțumit să încheie contracte fictive numai cu adulți. Pentru el, categoria minorilor constituia un teren neexploatat, fapt ce l-a considerat ca o lipsă gravă care trebuia neapărat remediată. Și a remediat-o cu prisosință. El opera cu predilecție în comunele Cașin și Minăstirea Cașin unde, în urma controlului de care am amintit, s-au anulat 78 de contracte cu un avans de 80 000 de lei.

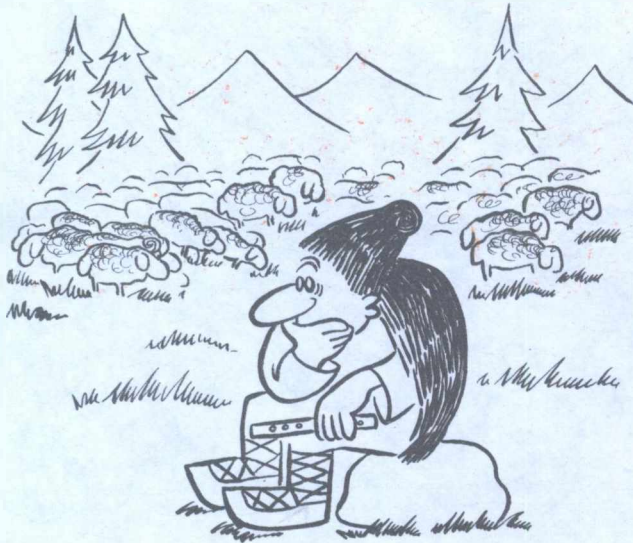
Dacă nu ar fi venit acest control salvator din afară, I.L.F.-ul s-ar fi trezit desigur în situația... de a se întoarce de la pomul lăudat cu sacul gol.

T. Iosif

Adrian Agripa

V. Ștefăneanu

— Cum să fac să obțin repartiție în București?...

PORTARUL

Orice întreprindere care se respectă trebuie să aibă un portar. E un imperativ al blazonului. Cîndva se zicea: «De la vlădică pînă la opincă» Acum se zice altfel: «La noi în întreprindere, începînd cu directorul și sfîrșind cu portarul...» etc. etc.

Fără portar întreprinderea ar rămîne fără sfîrșit, agățată undeva în infinit.

Portarii sînt de mai multe feluri, după cum înțeleg să-și trăiască șederea. Unii stau contemplativi și absenți, fără să știe pe ce lume trăiesc, fără să-i privească nimic din tot ce se petrece în jurul lor. Ei fac parte din decor. Dacă ar lipsi un astfel de portar într-o zi, ai simți pe loc că s-a schimbat ceva în peisaj. Dar el nu lipsește, de obicei, este punctual la serviciu.

Mai sînt portari care te descos. Nu pentru că așa le-ar cere-o serviciul, ci din curiozitate.

- Unde mergeți?
- La tovarășul director.
- În ce problemă?
- Chestia cu fondul de salarii.
- Dar ce s-a întîmplat, a fost depășit?
- Da.
- Cu cît?
- Cu mult.
- Anume?
- 1500.
- Și ce să facă tovarășul director?
- Ce-o ști.
- Dar cu altcineva nu poți rezolva?

— Nu cred, e nevoie de o intervenție la bancă.

— Bine, du-te, dar să știi că nu este aici...

Alții și-au concentrat chestionarul într-o privire interogativă. Dacă te mai fixează și cu un deget și-ți adresează o lapidară întrebare ca «-Tovarășul?», înseamnă că te-ai bucurat de o atenție deosebită. Îi răspunzi unde mergi, deși pe el nu-l interesează. Dar te întrebă așa, ca să nu zică cineva că nu face nimic.

Pe alții îi văd cu blocnotesul, un ceas și cîteva creioane de culori diferite aranjate pe un birou în căsuța care este destinată portarului, și numai lui. Te întrebă ceva și îți dă un bon de intrare. Dă la toată lumea, n-am văzut pe nimeni refuzat. De aceea m-am întrebat de ce mai stă acolo. Eu de fapt nu am nimic împotriva portarilor atunci cînd sînt necesari. Există locuri unde prezența portarului și a biroului de informații fac parte din strictul necesar. Dar, pe cei inutili să nu-i văd. Nici la poartă și nici pe schemă. De ani de zile, trec pe lîngă unul care stă la hota-

rul dintre două etaje. (Aceștia sînt portarii interiori, fac parte din luxul instituției). Nici el nu știe cine l-a plantat acolo, iar eu trec pe lîngă el de ani de zile ca pe lîngă zidul pe care îl feresc să nu-i iau varul. Iar pe el trecerea mea și a tuturor îl lasă absent, ca trecerea unei păsări în zbor. Într-o zi însă s-a ridicat de pe scaunul lui, și-a întins oasele și, deșteptat ca dintr-un somn adînc, m-a întrebat unde mă duc.

— La etajul II.

— Legitimația dumatilă?

Am rămas perplex ca și cum mi-ar fi vorbit o mobilă. După ce, în fine, formalitatea a fost îndeplinită, cerberul dintre cele două etaje a căzut, epuizat în scaun.

Ce voiți? Nu muncește oamenii? Muncește!

DESENAȚI

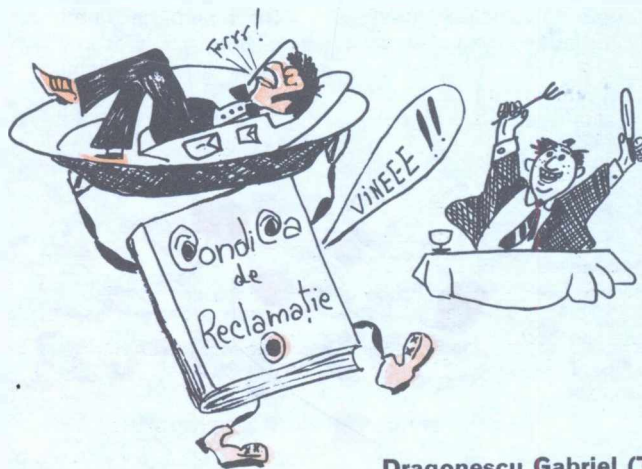

CU NOI

de A. POCH

PUBLICĂM MAI JOS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE AL 10-LEA CONCURS «DESENAȚI CU NOI».

Dragonescu Gabriel (Tulcea)

Fabulă (dacă vrei)

O femeie avea de bărbat,
pe un om, care, de lene,
toată ziua stătea culcat
nemișcînd nici măcar din sprincene.
(Pesemne, această boală a patului,
era un atavism din perioada matriarhatului!)
Excepție de la sus-zisa stare,
făcea doar la ora de mîncare.
Inutil să vă mai spun că
era străin de orice muncă;
treaba asta
făcînd-o în exclusivitate nevasta.
Într-o zi, venind de la servicii,
femeia aduse un crap
atît de frumos, că văzîndu-l își venea să zică
că-i de aur de la coadă pînă la cap.
L-a făcut ciorbă, plachie, saramură,
că s-a trezit puturosul
și a lăsat din crap numai osul,
femeii nerămînîndu-i nimic:

Peștele cel mare, înghite pe cel mic.

Giuseppe Navarra

Corina Ivan

EA: — Am să mă plîng medicului șef, că de cînd te-am internat nu ți-au dat nici o pijama!

● — Ce-i cu tine în halul ăsta? Un ochi umflat, gura strîmbă, brațul în eșarfă!! Te-a călcat vreo mașină?

— Ași! Ți-aduci aminte de femeia aceea despre care îți spuneam că e văduvă?

— Da, dar nu-nțeleg!

— Ei bine, află că nu era văduvă!

● — Ascultă chelner, aș dori niște stridii. Dar ai grijă să nu fie nici prea mari, nici prea mici, să fie proaspete, gustoase și bine, bine spălate!

— Prea bine, domnule! Doriți să fie și cu perle, sau fără?

● O tină și frumoasă fată, a doua zi după operația de apendicită, îl întreabă îngrijorată pe chirurg:

— Spuneți-mi, vă rog, o să se vadă mult cicatricea?

Chirurgul o privește în ochi și-i răspunde:

— Dacă o să se vadă prea mult, domnișoară, dumneavoastră o să fiți de vină, nu eu...

● — Ai dat o groază de bani pe pălăria asta. E o adevărată crimă! exclamă soțul.

— Nu-i nimic — răspunde cu aplomb soția —, păcatul să cadă pe capul meu!

● Soția, destul de în vîrstă, a intentat acțiune de divorț. Judecătorul o întreabă.

— De cît timp sînteți căsătorită?

— De douăzeci de ani!

— Și care-i motivul divorțului?

— Soțul meu nu are maniere!

Nici nu știe cum să mînce...

— Și pentru asta vreți să divorțați, acum, după 20 de ani? De ce n-ați făcut-o mai demult?

— Abia acum mi-am dat seama: zilele trecute mi-a căzut în mînă un «Cod al manierelor elegante»!...

● Un bătrîn indian vine pentru prima oară într-un oraș mare sud-american. Intrînd într-un bloc vede o doamnă în vîrstă, girbovită, cum urcă cu ascensorul. După cîteva minute liftul se întoarce și, în fața indianului înmărmurit de uimire, coboară o tină înșeintătoare.

— Ce mașinărie minunată! exclamă indianul. Dacă știam, îmi aduceam și eu nevasta!

Culese de C. Marin

Gulliver, Corabia și ONT-ul

— mini-roman în 40 de... paragrafe —

Prin ușa larg deschisă pătrunse în incinta Agenției județene de turism din Craiova, o dată cu zăpușeala de afară, și un cetățean care, după valiza din mînă, nu părea localnic. O funcționară blondă și totuși amabilă se interesă ce dorește, din curiozitatea specifică sexului:

— Sînt Gulliver, eroul lui Jonathan Swift! recunosc din prima clipă cel întrebat.

— Bine ați venit la Craiova!... Ce mai fac piticii din Liliput?

— Acum sînt juniori și speră să promoveze în echipa întâia!

— Dar cu ce ocazie pe la noi, domnule carte pentru copii?

— Am nevoie de o corabie cu pinze!

— Ați încercat la Consignația?

— Nu primesc corăbii. Ocupă

prea mult loc. Și acum am venit la dumneavoastră...

— Noi nu ținem!

— Știu, dar intenționez să rămîn cîteva zile în Craiova. Sosește «Corabia nebunilor» și, cine știe, poate mă ia. Dar pînă atunci n-am unde sta.

— Ați nimerit bine. Avem camere mai mari, mai mici, mai pătrate, mai rotunde...

— Dar una mai repede nu s-ar putea? Că sînt obosit de drum! se amestecă Gulliver în vorba funcționarei.

— Cum să nu! Noi, ONT-ul, am încheiat contracte cu diverși cetățeni din oraș, pentru a caza turiști. Iar 31 dintre aceștia au primit și împrumuturi de 276 000 lei, ca să asigure tot confortul. Deci o să vă dau o adresă unde să locuiți ca în

INOVĂRI ȘI INOVAȚII

Deocamdată cite ceva despre o inovație. Citeva date de stare civilă. Are un nume: «Dispozitiv de verificat angrenaje conice.» Și un autor: Stamatovici Gheorghe. Locul nașterii: Secția SRMAS din cadrul Combinatului siderurgic Reșița. Data nașterii, cam din 1966 pînă prin decembrie 1968.

O perioadă de gestație cam lungă, veți spune, dar eu o să vă contrazic. Cu argumente și documente. Mai ales cu documente. Pentru că în toată această perioadă, cei ce trebuiau să avizeze intrarea ei în viață, n-au stat cu minile în sîn. Dimpotrivă. Trebuia făcut o adresă? S-au făcut cinci. Să fie, să se găsească, mai bine să prisosească decît să lipsească.

Trebuia întrunită o comisie care să aprobe inovația? S-au întrunit 7 comisii, care au avizat, au aprobat, au supervizat, etc. etc.

S-au mai făcut comenzi, proiecte, procese-verbale peste procese-verbale și, în sfîrșit, a venit și ziua cînd inovația s-a realizat, s-a achitat și cu asta totul s-a terminat fiindcă nici n-a funcționat.

Dispozitivul nou-nouț n-a apucat să fie folosit măcar o dată, din motive cît se poate de rezonabile. Nu mai aveau ce face cu el.

Tocmai la acest punct intrăm în domeniul inovărilor în materie de inovații.

Este arhicunoscută și cît se poate de banală ideea că inovațiile se concep și se realizează cu un scop practic, bine determinat. Ele trebuie neapărat să folosească la ceva.

Ei bine, de ce neapărat să folosească la ceva?

Ar fi mult mai interesant și original să se accepte ideea inovațiilor care nu folosesc la nimic. Așa, ca un scop în sine, fără scop. O simplă demonstrație a imaginației și inteligenței autorului. Un soi de rebus elevat, ridicat la pătrat. N-ar fi ideal?

Dispozitivul în cauză este o ilustrare elocventă a transpunerii în practică a acestei inedite inovări.

Contează doar faptul că inovația există.

În privința aceasta nu încapă nici o îndoială. Oamenii din secție se încurcă la tot pasul de ea, fiindcă dispozitivul este destul de voluminos și ocupă inutil spațiul. Asta însă nu mai constituie o problemă. S-a găsit soluția. Dispozitivul este mutat tot timpul dintr-un loc în altul.

Azi, îl cară Costică în apropierea lui Georgică. Mîine, Georgică i-l aduce plocon lui Mitică, apoi Costică i-l pasează lui Vasilică, urmează o pasă laterală pe dreapta, un-doi, fentă, dribling, lovitură (citește «bătaie de cap») și... gol!

Urmează oare lovitura de pedeapsă?

«O mie și una de nopti».

Funcționara luă o bucată de hîrtie și începu să scrie. În timpul acesta, Gulliver tăcu în limba maternă. După aceea se duse la adresa indicată, unde văzu gazda, văzu camera, dar nu văzu confortul. Păstrîndu-și calmul pentru zile negre, întrebă:

— Ce-ati făcut cu banii luați cu împrumut?

— Ei, cite nu face omul...

— Păi, nu se vede nimic în camera destinată turiștilor.

— la ascultă, îl luă gazda la rost pe marele călător, dumneata vrei de la mine cazare sau decontare?... Era să las deoparte interesele mele personale cînd am pus mîna pe cîteva miișoare? Și, la urma urmei, aici e camera, iar acolo e strada pe unde ajungi înapoi la agenție, dacă mai întrebă pe trecători.

Celebrul călător alege cea de-a doua soluție, la agenție povesti totul funcționarei, deși aceasta acum era brunetă.

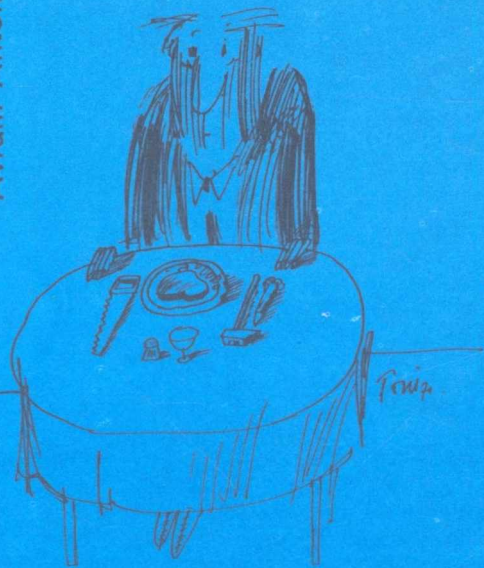
— Se poate! admise, sinceră de

felul ei, salariata de la ONT. Întimplător, agenția noastră n-a controlat pe nici unul care a luat împrumut, ca să vadă cum a folosit banii. Dar dacă vă enervați acum, ce-o să faceți la alte adrese? Că avem destule.

Gulliver făcu în continuare mai multe călătorii prin Craiova pe ruta agenție-camera propusă-agenție și așa mai departe. Pasămite, viitoarele sale gazde cheltuiseră împrumutul pe ce le trecuse prin mîntre și, după ce terminaseră banii, își amintiseră și de camera pentru turiști. Numai Manolache Maria, din str. Brîndușa nr. 11, cumpărase un covor persan, dar îl așezase în dormitorul propriu. Cine alta mai bine ca ea ar fi știut să calce cu milă pe un covor scump?... Din împrumut, Eugenia Mirea, din str. Grigore Preoteasa nr. 6, luase o mașină de spălat rufe și un aspirator.

— Bravo! se bucură Gulliver de parcă li ieșise la Loz în plic un bilet cu «mai trage o dată». Și unde sînt?

Avram Anton

O întâmplare DE LA MARE

Dragă Valentina,
Am să-ți dau o veste colosală. Am cunoscut pe plajă un englez. Are o înfățișare tipic britanică: e înalt, blond și zvelt. Și înoată colosal «crol» (așa se pronunță: «crol»). Noroc că am văzut toate filmele cu Sfântul și am putut să-mi dau seama imediat că e englez.

Să-ți povestesc cum ne-am cunoscut, că a fost colosal. El stătea întins pe un prosop plușat cu flori roșii și albastre (culorile drapelului englez) și mă privea din când în când. Bineînțeles că și eu îl priveam, altfel n-aș fi putut observa că mă privește. Dar nu intra în vorbă. A avea complexe sărăcuțului, fiindcă nu cunoștea limba română. De unde să știe el că eu nu sint chiar așa de străină de limba engleză? De unde să știe el că eu am văzut de paisprezece ori «Veseliile la Acapulco»? Mi-am dat seama că trebuie să-l ajut și i-am spus: «Do you speak English?»

M-a privit surprins. Cred și eu că l-am făcut praf. A răspuns «yes» și alte cuvinte și a zîmbit. Are o dantură colosală, tipic englezească. Și vorbește cu un accent de Oxford, sau de Cambridge, sau de ceva în genul ăsta. Pe urmă am intrat amîndoi în «the Black Sea» și am inotat. A fost colosal.

A ta prietenă,

Mary
(ăsta e noul meu nume)

Dragă Valentina,
Sînt colosal de fericită cu

englezul. Numai că mă descurc cam greu cu conversația. El spune o groază de cuvinte și eu zic «yes». Cîteodată poate ar trebui să mai spun și «no», dar nu știu cînd. Ca să nu mă simt chiar ca o mută, mai spun din cînd în cînd cite un cuvînt din cîntecul lui Elvis Presley, dar cred că totuși e puțin. Cu toate astea, englezul e colosal de drăguț: ride ori de cite ori mă aude vorbind. Nici nu știu cum îl cheamă. Mi-ar plăcea să-l cheame Cliff Richard, sau Dean Martin, sau ceva în genul ăsta.

Aseară ne-am plimbat pe faleză. El vorbea și eu nu știam ce să-i răspund. Mi-au venit în minte doar niște termeni de box; knock-out și uppercut, dar nu prea se potriveau. Așa că trimite-mi urgent un dicționar română-englez și unul invers, manualul «Învățați engleza fără profesor», o gramatică și tot ce mai găsești prin librării în genul ăsta.

Dă și o fugă pină la mama și spune-i să-ți dea pentru mine «A douăsprezecea noapte», pe care o are în engleză. E legată în piele și o să facă o impresie grozavă asupra lui dacă o aduc pe plajă și mă prefac că o citesc. Cu ocazia asta, spune-i mamei să se pregătească sufletește pentru un ginere englez. Să învețe negreșit să gătească «biftec» și «puding» pentru ziua cînd am să-l invit la masă.

Good bye!

Marjorie
(ăsta e noul meu nume)

Dragă Valentina,
Am primit coletul tău cu hîrtoage. Ce naiba mi-ai trimis atît de multe? Trebuie să mai cumpăr o valiză ca să le pot căra acasă. A douăsprezecea noapte a mamei a fost distrusă. Am lăsat-o pe nisip și a dat un val peste ea.

Azi-dimineață m-am întîlnit pe plajă cu Gigel, ăla de pe strada Brațului. Era cam taciturn pentru că-l durea o mîsea, dar eu m-am bucurat, fiindcă am vorbit cu el pină n-am mai putut.

Scrisoarea ta e plină de expresii englezești. În viitor te rog să mă scutești de asemenea cuvinte, pe care nu poți să le pronunți fără să-ți scrînești limba.

Pa!

Mariana

P.S. Englezul acela despre care ți-am pomenit în trecut e din Slobozia, vînzător la un magazin, și am aflat asta cînd, intrînd la «duș-femei», l-am auzit vorbind cu unul la «duș-bărbați».

— «M-a agățat o cretină care crede că-s din Londra! Eu plec miine la Slobozia, că avem inventar la magazin. Vrei să ți-o pasez ție?»

— «Dar eu nu știu englezește», a răspuns derbedeul.

— «Nu-i nimic, ce, parcă eu știu? Dar nici ea nu știe. Așa că nu-ți face probleme!»

Ce spui tu, să-l reclam?

Aceeași

p. conf.
Veronica Bertoli

AMINTIRE

— Păi, ce le trebuie turiștilor mașină de spălat rufe? Ce, ei vin la Craiova ca să spele rufe? Așa că am vîndut-o.

— Dar aspiratorul?

— Dacă-l luasem împreună cu mașina, nu era să-l despart de ea!

Marele călător constată și la alte adrese că respectivele gazde folosiseră împrumutul în scopuri de «să vedeti», «am luat, însă le tin în camera noastră că ne e milă de ele», «dar ce te interesează ce-am făcut cu banii», etc.

Pină la urmă găsi la un cetățean indicat de Agentia judeteană și o cameră confortabilă. Și omul făcuse contract, luase împrumut, dar, deși nu-l controlase ONT-ul, amenajase încăperea pentru turiști conform unui obraz cinstit.

— În fine, se bucură sonor gazda, mi-a repartizat agentia un turist...

— Hm! exclamă Gulliver poliglot din fire.

— Dacă dumneata te miri, ce să faci Iulia Andrei, din str. Călimănești nr. 40? Timp de peste patru

ani, de cînd a luat împrumutul, n-a văzut picior de turist repartizat ei, ca să poată restitui banii.

— Să nu exagerăm...

— Eu exagerez, sau ONT-ul Craiova?... Turiști au venit mereu în oraș, dar au fost repartizați aceluiași și aceluiași persoane.

Ceva mai tîrziu, Gulliver se întoarse la Agentia judeteană. Pasămite, plecînd ultima dată de acolo, uitase ceva. Uitase să spună la revederea funcționarei. Cum îl revăzu, aceasta se miră:

— V-am repartizat cameră. Ce mai doriți?

— Vă rog să-mi spuneti cum era denumită pe vremuri Craiova?

— Înainte i se spunea Cetatea banilor.

— Aha! De aceea ONT-ul dumneavoastră vrea s-o transforme în cetatea banilor... aruncați pe fereastră!

La auzul acestor vorbe, funcționara căzu pe gînduri, dar, din fericire, nu se lovi prea rău.

V.D. Popa

La fabrica de cărămizi, aparținînd I.L.L. «23 August» Bacău, sute de mii de cărămizi lipsă erau trecute în scripte ca existente.

Al. Clenciu

ACTIVITATE INTENSĂ

REZULTAT POȘTA-CON- CURS 4

După cum știți, dragi cititori, în Poșta-Concurs-4, a fost prezentată poezia de mai sus, scrisă de tovarășul Mircea Pavlescu. Pentru concurs, rugăm participanții să adauge morala omisă intenționat. Dintre sutele de concurenți, cinci au găsit morala inițială, și anume tovarășii: I. Șovăilă-Cîmpina, Romeo Săndulescu-Bacău, Mihai Lungu-Cîmpina, Baloia-Chereș Emilian-Loce și N. Olteanu-Iași.

Morala este:

„Ia nu mai da să vezi cum ai!”

Pentru a putea acorda premiul (un abonament și publicarea caricaturii în revistă) unuia dintre cei cinci concurenți, care au găsit morala inițială, am avut în vedere data primului (manuscris) sosit pe... birou, cu data poștei 20 iunie 1970. Deci premiantul este tovarășul I. Șovăilă din orașul Cîmpina, (pe care îl rugăm să ne trimită fotografia urgent spre a-i putea face... figura).

S-a acordat o mențiune specială tovarășului Ioan Păcurar din satul Galșa nr. 186,

HULIGANUL

Lipsit de dispoziții calme
A dat și pumni, a dat și palme
Și ghionți a dat fără măsură
Și peste ochi și peste gură
Apoi de fiecă scandal
El nimerea la tribunal.

Multiplele amenzi penale
Ce se țineau de dînsul scai
L-au cam lăsat făr' de parafe.
Morala

județul Arad (pe care îl rugăm de asemenea să ne trimită fotografia), pentru spirituala rezolvare a problemei aflată în concurs:

Bine-a zis colegu' -
aseară:

— Vrei s-ajungi ca
Eminescu?

Lasă «Huliganu»-n pace
Să-l termine... Pavlescu!

În afara celor de mai sus menționăm cu felicitări — pentru ineditul rezolvărilor — pe următorii concurenți: Tiberiu Peka-Loce, Enache Viorel-Rîmnicu Vilcea, Trifilie Lămureanu-Constanța, Gh. Oprean-Alba Iulia, Ion Vladimiro-Loce, Ion C. Ilant-com. Dărmănești, jud. Dimbovița, M. Căldăraru-Bîrlad, Nicolae Iosif Viorel-com Mioarele, jud. Argeș, Hangiu Elena-Iași și Gheorghe Marinof-Loce.

P.S. — Rugăm pe concurenții David Petru (cîștigătorul premiului I — Poșta-Concurs-3) să ne trimită fotografia și să ne comunice adresa pentru a-i putea expedia abonamentul.

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Acum citva timp, C.A.P.-ul din Sinleani a preluat aproape 5000 de pui de găină de o zi de la I.A.S. «Avicola». Și, imediat ce au ajuns pușorii la sediul cooperativei, au fost «cazați» în incinta unei crescătorii special amenajate, ca astfel, cu vremea, să devină cu toții frumoși, grași și în cele din urmă... bine fripți!...

Dar ghinion! Chiar în noaptea aceea, luînd toc niște baloturi de paie aflate în crescătorie, fumul ce s-a produs, degajînd prea din abundență bioxid de carbon, puii au murit în prima lor noapte, încheindu-și astfel extrem de scurta lor viață pe meleagurile Sinleaniului. Fie-le amintirea neștersă... din actele contabile!...

Iată deci că focul pornit din neatenție și fumul care a rezultat, s-au dovedit să fie o rețetă fatală!...

Chestiunea deci se poate rezuma în felul următor: mai toți puii de o zi aduși la C.A.P.-ul respectiv au murit în prima lor noapte, încheindu-și astfel extrem de scurta lor viață pe meleagurile Sinleaniului.

Fie-le amintirea neștersă... din actele contabile!...

Theodor R., Arad

URZICUȚO,

De curînd, o verificare minuțioasă a modului cum merg treburile în cadrul centrului de comandă nr. 28 al cooperativei «Avîntul Îmbrăcăminții» din calea Victoriei a scos la iveală următoarele: gestionarul Ludovic Mark nu a putut justifica nici mai mult nici mai puțin

decît vreo 67 000 de lei! În numai cîteva luni, el a eliberat unor clienți numeroase comenzi, fără însă ca banii încasați să apară pe undeva în niscaiva scripte.

Dar să vezi minunăție: imediat ce s-a descoperit toată această afacere, nea Ludovic a făcut rost, cît ai bate din palme, de vreo 53 000 de lei, pe care i-a depus pe loc și după cîteva zile a mai vărsat în visteria cooperativei încă aproximativ 3 000 de lei.

Așadar la ananghie omul a «găsit» de urgență aproape 60 000 de lei, ca și cînd i-ar fi avut pregătiți pentru o asemenea împrejurare.

Prudent individul! Numai că prudența lui nu are nimic comun cu... mama înțelepciunii!

Nicolae Georgescu, Loco

URZICO DRAGĂ,

În Sacoșu Mare funcționează o secție de tractoare care aparține de IMA Lugoj. Șeful acestei secții, Dolha Teodor, în loc să utilizeze tractoarele pentru lucrările agricole, le cam folosește pentru nevoile sale casnice. A luat un tractor pentru vreo două zile și l-a tot sucit și învîrtit pînă ce și-a nivelat terenul din jurul casei. Apoi a urcat tractorul pe un deal și a executat acolo o serie de lucrări la o mică carieră de nisip, unde avea dumnealui ceva interese. După puțin timp a luat alt tractor și a mai făcut cîteva curse ca, în final, să ia patru tractoare și o remorcă pentru a-și aduce acasă o parte din nisipul care îi trebuia.

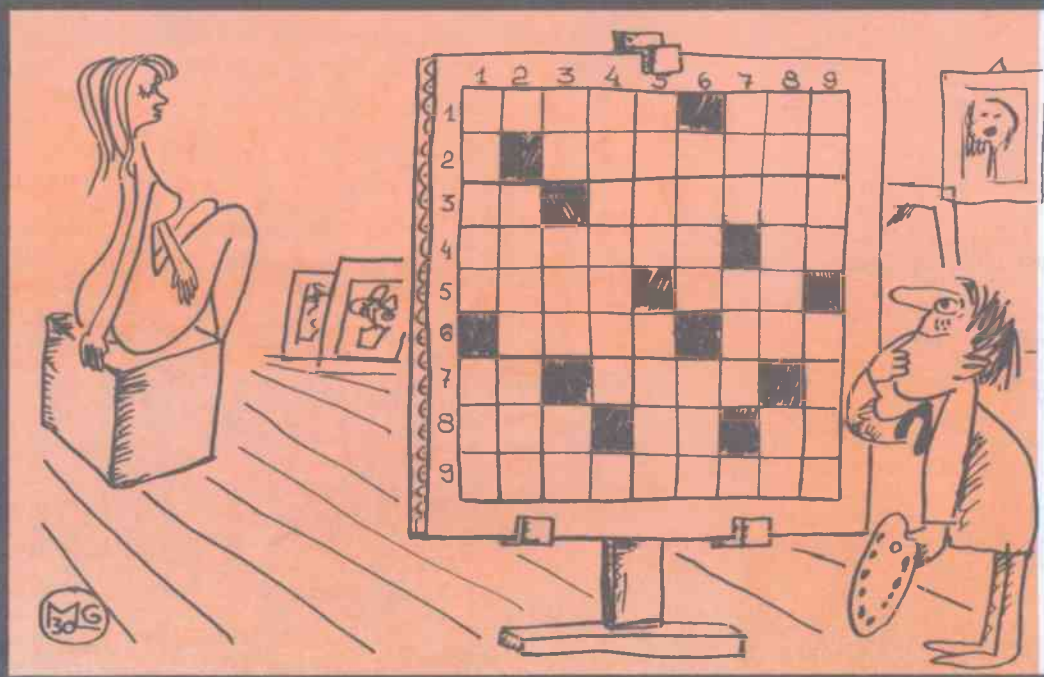
Cazul, depășind cu mult orice limită, a ajuns la Direcția agricolă

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

1) Punct cu punct. — În prealabil. 2) Un călător căruia nu-i șade bine cu drumul. 3) Corp decapitat. — Se fac de bună voie 4) Îți dă boșul — Pui înainte. 5) Un fel de zeamă lungă pe note. — La mulți ani. 6) Îi iei la goană — Un animal bine dispus 7) Vin după «el». — N-are nici mîini, nici picioare. 8) O rupi la fugă. — Ros într-o parte. — E o hibă la mijloc. 9) I-a venit sufletul la loc (fem.)

VERTICAL:

1) A o face lată. — Cel mai vechi fruct. 2) Joc de cărți (pl.) 3) Era înainte. — Intră actorii în el. — Sunet emis de un gură-cască. 4) Făcut praf. 5) Se bagă înainte pentru toate. — A tunat și i-a adunat. 6) Rău de gură. — Mor cu capu-n jos. 7) Aici e aici. — Bine prăjit. 8) Băuturi à la Cotnari. — Din auzite. 9) Nu e dus prea mult la biserică. — Deocamdată, nu-mi vine s-o iau în brațe.

județeană, care imediat a expediat pe adresa lui Dolha niște imputații. Ce să-i faci, tractorul lasă totdeauna urme...

Francisc Pop, Lugoj

URZICO,

În depozitul de materiale de construcție al OCL-ului Mixt din Tr. Severin se găsește, de aproximativ un an, un stoc de 600 bucăți ferestre valorind un sfert de milion de lei! Aceste ferestre au înțepenit în depozit (deși au balamale...), nefiind solicitate deoarece ele au fost confecționate la dimensiuni care nu corespund niciuneia din clădirile orașului.

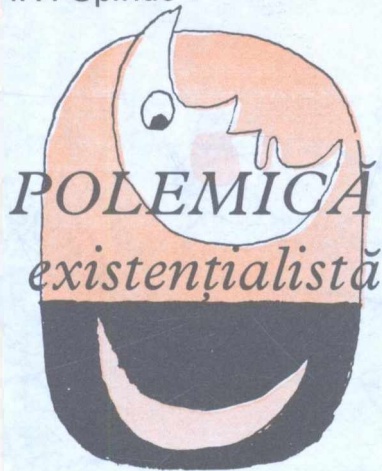
Deci dandanaua cu ferestrele s-a pornit încă din momentul când onorata organizație comercială din Turnu a lansat comanda neținând seama de «gabaritul» local în materie de ferestre... Dacă cel puțin acum direcția OCL-ului Mixt s-ar interesa pe unde anume ar putea găsi un beneficiar și tot ar fi ceva, dar nimeni nu mișcă un deget în această problemă.

Sper totuși că o să vină ziua când și pentru ferestrele astea va bate cineva în ușă!...

Pavel Ionescu, Tr. Severin

Rubrică realizată
de
Dan Manolescu

I.V. Spiridon

Oglindită într-o baltă,
strigă o lună către cealaltă

Cea de sus:
— Ești stabilă?

Nu! Nici veritabilă.
Și-ți clipești pleoapele
când s-agită apele.
Dacă eu n-aș străluci,
spune-mi, oare ai mai fi?

Cea din baltă:
— Dumneata
crezi că ai mai
lumina?
Și de n-ar fi soarele,
te-ar vedea popoarele?

Papura și trestia
rîd de toată chestia...

Rodica Tott

GABRIELA OLTEANU, Loco
Teme minore, deși au o vîrstă...
matusalemică.

SORIN DINU, Fetești
Are haz ideea din caricatura în care doi oameni din epoca de piatră spun despre un tînăr: „Cu tineretul ăsta o să ajungem la sapă de lemn!” Din păcate execuția grafică e dintr-o epocă foarte primitivă.

VASILE MALANCA, Petroșani
Nu știu de ce v-ați ales drept muză o... valiză. N-ați găsit nimic mai interesant printre bagajele dumneavoastră de cunoștințe?

ALEX. GOMOESCU, Brașov
«Prea multe cuvinte» dă prea multă bătaie de cap. N-am înțeles nici ce vreți să spuneți cu «norii» din ultima pagină. Nu vreți să fiți mai clar?

CORNELIU PUFU, Loco
Tema nu mai este de actualitate. (Nu era nici la data când ne-ați scris). Trimiteți altceva.

RADU MIHAI, com. Tarcău, jud. Neamț

Nu știu ce vreți să spuneți prin mențiunea din scrisoare: «Dacă corespund pot să vă redau diferite forme critice». Dacă vă referiți la forma în care au fost scrise poeziile pe care ni le-ați trimis, nu vă mai osteniți. Sau... osteniți-vă ceva mai mult.

EUGEN POPA, Fetești
Lucrările trimise pînă acum sînt extrem de naive, probabil din cauza vîrstei. Mă întrebați dacă puteți trimite lucrările scrise de mînă. Da. Pe elevi îi scutim de unele cheltuieli de regie. Cu condiția să scrie bine.

VICTOR P. DRĂGHICI, com. Galicea, jud. Dolj
Paralela dintre fotbal și cinematografie se potrivește ca nuca-n ecran. Încercînd să fugiți după două idei, ați pățit ca în proverbul cu iepurii.

HORIA MAIEREANU, Suceava
Într-adevăr (ca într-una din replici): apă de ploaie. Se pare că lauda nu v-a prins bine.

PETRE MORARU, Moreni
Iată ce invective adresați dumneavoastră destinului:

Detest împărăția-ți infernală
Cu-abisuri de speranțe în abis
Pe scerprul tău de formă insulară
E scris — înșelăciune — cu
urme doar de vis.

Dar și destinul se răzbună dînd acestei poezii o... soartă nu prea fericită. Cred că vă dați seama în ce abisuri a căzut...

GAVRILĂ GHEORGHE, Roșiori de Vede

Dintre toate, poezia «Felină» are mai mult haz. O citez:
Văzînd un tigru-n cușcă
Își zise o pisică:
— O fi bolnav de glandă
C-altfel nu se explică
De ce-i atît de mare
Și eu atît de mică!

DORIN DAN, Lupeni
Foarte multă superficialitate. Verșificatie neglijență. Totuși, în «Dezvinovățire» am găsit un final bun (referitor la o delapidare):

Am scăpat — își zise omul — și nu
m-a costat nici bani
A scăpat amicul nostru, însă...
după patru ani.

ILIE CORDEA, Cluj
Dacă poezia «Amăgire» nu ar fi atît de tristă, ați fi dumneavoastră, acum, mai vesel... În urma altui răspuns, firește...

GRUVIN, Loco
Fabulele au un aer vetust. Scrieți mai concis, cu rime mai puțin uzate. Și chiar cu idei mai noi.

BOGDAN SIBIANU, Loco
Mă aflu într-o mare dilemă: nu știu dacă poezia «Banală» este banală din cauza... temei, sau din cauza dumneavoastră. Mai trimiteți.

Deocamdată, nu!
Pelin Isidor, Baci Adrian, Gheorghe Petre, Ad. Iakon, Scurtulescu Elena, Vașuța Virgil, Popovici Virgil, Bratu Gheorghe, Damian Lică, Oșanu Ștefan, Pop Cornel, Alice — Iași, Constantin Aurel, Negri Paul, Bunicu — Pitești, Eugen C. Constanța, Scrieciuc Constantin, David Marian, Petculescu Ninel, Goga I. Delajiu, Ichim A. Ionel.

BON DE PARTICIPARE LA CONCURSUL „ILUSTRATE DIN CONCEDIU“

I. Davidescu

«INOVAȚIE»

Dezlegarea careului nr. 12

1) MARCAJ — MI 2) A — HAZ — REN 3) IM — RO — CADE — 4) MAMUȚI — IL 5) URÎT — PICA 6) TEMELIE — R 7) AȘI — ACRI 8) ACAR — TON 9) ALA — GEANA

Ciștișgătorul careului nr. 12
ION PĂTRAȘCU
com. Galicea-Mare, Dolj

CEL DE-AL DOILEA A-
BONAMENT PE UN AN
A REVENIT DEZLEGĂ-
TOAREI SCĂRLĂTES-
CU ELENA DIN BUCU-
REȘTI, STR. TOAMNEI,
NR. 94, SECT. 2

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14 60 34;

Secretariat de redacție 14 28 15

Tiparul executat la Combinatul

Poligrafic «Casa Scînteii» — 44.601

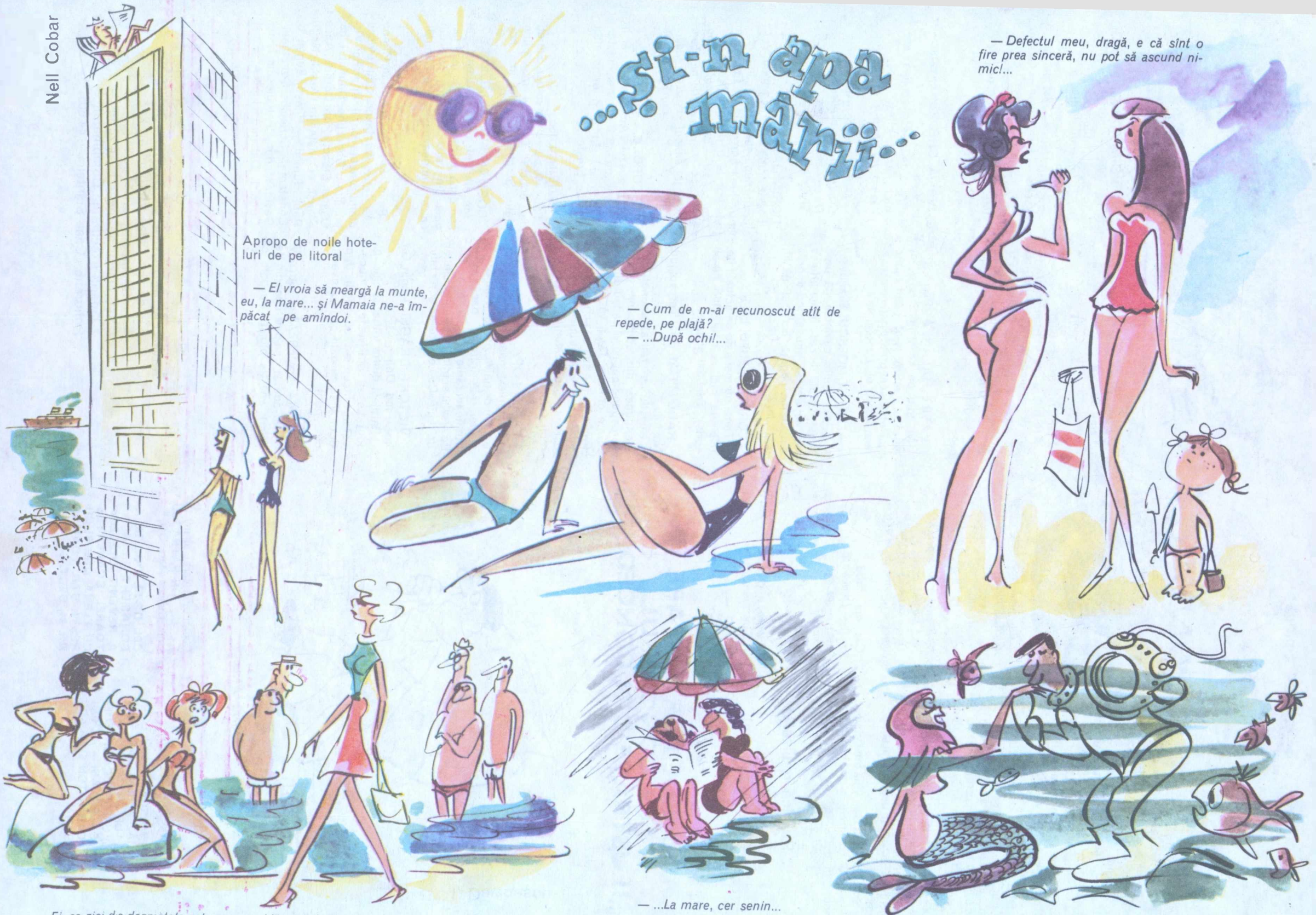
...și-n apă mâni...

— Defectul meu, dragă, e că sînt o fire prea sinceră, nu pot să ascund nimic!...

Apropo de noile hoteluri de pe litoral

— El vroia să meargă la munte, eu, la mare... și Mamaia ne-a împacat pe amîndoi.

— Cum de m-ai recunoscut atît de repede, pe plajă?
— ...După ochii!...

— Ei, ce zici de dezmățata asta cum umblă pe plajă, numai ca să atragă privirile...

— ...La mare, cer senin...

— ...Și zici că mă scoți diseară la «Vraja Mării»?...